

Trąbka

Trąbka gra najwyższe dźwięki z całej rodziny instrumentów dętych blaszanych. Brzmi jasno i donośnie i jest najważniejszym instrumentem z całej grupy.

Trąbka zbudowana jest z metalowej rury, zwiniętej na kształt prostokąta i zakończonej czarą głosową. Wyposażona jest w trzy wentyle, dzięki którym można wydobywać pełną skalę dźwięków. Wentyle to specjalne zawory, które włączają lub wyłączają w instrumencie dodatkowe rurki przedłużające słup powietrza. W orkiestrze są zwykle 2-4 trąbki. Instrument ten jest także powszechnie stosowany w orkiestrach dętych i w jazzie.

Historia trąbki jest bardzo stara, gdyż używano jej od wielu tysięcy lat. Najstarsze trąbki znajdujemy na rysunkach starożytnych Egipcjan, a dwie zostały nawet znalezione w grobowcu faraona Tutenchamona: jedna zrobiona ze srebra a druga z brązu. Pierwotnie trąbki używane były do celów wojskowych i wykorzystywane na przykład podczas bitew (razem z bębnami), grano na nich rozmaite sygnały i fanfary. Dopiero w XVII wieku weszły do muzyki artystycznej.

O trąbce opowiada muzyk Orkiestry Sinfonia Varsovia:

- Pierwsze trąbki wytwarzano także z rogów zwierząt, kości słoniowej, drewna a nawet z morskich muszli.

W okresie [baroku](#) trębacze bywali prawdziwymi gwiazdami, było ich niewielu i byli dobrze opłacani za wirtuozowską grę. Pisali dla nich utwory m. in. [Jan Sebastian Bach](#), [Jerzy Fryderyk Haendel](#) i angielski kompozytor [Henry Purcell](#).

